

KÖSZÖNTÉS

POMOGÁTS BÉLA

Szirmay Endre születésnapjára

Kaposvárnak mindig voltak olyan költői, akik talán nem kerültek az országos nyilvánosság reflektorai elé, az irodalom hívei mégis számon tartották őket – mondhatni, megkerülhetetlenek voltak akkor, midőn a kortárs költészet egészét át akarta valaki tekinteni. Közéjük tartozik a nemrégiben kilencvenedik életévét betöltött Szirmay Endre is. Munkássága átfogja a mögöttünk lévő történelmi évtizedeket. A Borsod megyei Hernádsadányban született, az éppen akkor Magyarországhoz visszakerült Kassán tett érettségi vizsgát (így szinte utolsó tanúja annak, hogy bizony a „visszatérés” milyen örömnepet jelentett a város akkor még magyar többsége számára), a budapesti egyetemen szerzett magyar-olasz szakos tanári oklevelet, majd doktori diplomát. Tanárként tevékenykedett Budapesten, Dombóváron, később negyedszázadon át Kaposváron, a tanítóképző főiskolán.

A dunántúli irodalmi folyóiratok rendszeres munkatársa volt. 1971-ben jelent meg *Arány és mérték* című első verseskötete, ezt több verseskötet követte, a többi között 1977-ben *Maroknyi sors*, 1982-ben *Párbeszéd*, 1990-ben *Csendes fobász*, 1994-ben *Szószóló* című és más kötetei, 2000-ben *Válogatott versek* címmel rendezte sajtó alá több, mint félévszázados költői pályájának termését, időrendben utolsó verseskötete 2009-ben *Nem volt hiába* címmel került az olvasó elé. 1987-ben *Kettős portré* címmel adott közre feleségének: a neves festőművésznek, Bayer Erzsébetnek illusztrációival díszített verseskötetet. Önéletrajzi feljegyzéseit 2006-ban *Kassától Kaposvárig* című „naplóregényében” adta közre. Olasz, spanyol, orosz, szlovák, lengyel, bolgár költőket tolmácsolta magyarul.

Szirmay Endre vidéken élő költő, szellemi horizontja mindazonáltal a legkevésbé sem szűkebb pátriájához kötődik: egyaránt szellemi birtokába vette a klasszikus és modern magyar hagyományt, leginkább a Nyugat költészetét és a nyugat- és közép-európai költői tradíciót. Szellemi látóköre messze túlterjedt szűkebb dunántúli otthonán, őrizte felvidéki ifjúságának élményeit, otthonos lett a „szellemi Európában”. Tudós költő – lehetne mondani, a klasszikus műveltség birtoklása ugyanakkor a jelen iránt tanúsított mindig friss érzékenységgel párosul: hiteles sorokban adja tanújelét annak az érdeklődésének, amelyet a jelen dunántúli és magyar világa iránt érez, és elégikus versekben küzd meg az idős kor tapasztalataival.

Alkotóereje ma is töretlen. Barátsága igen nagy érték a számomra is. Kilencvenedik születésnapja a Berzsenyi Társaságnak, a Somogy folyóiratnak és minden hívének, barátjának meghitt ünnepe.